

1 | Toată lumea îl urăște pe Jacques Papier

Chiar așa, oameni buni, imi scriu memoriile și
am intitulat primul capitol:

TOATĂ LUMEA îl urăște pe Jacques Papier

Cred că acest titlu surprinde destul de poetic
tragedia exactă a primilor mei opt ani de viață în
lume. În curând voi trece la capitolul doi. Acolo
voi mărturisi că primul capitol cuprinde de fapt un
adevăr întru câtva exagerat și deșirat. Deșirat este
și câinele meu, șoricarul François, iar expresia „toată
lumea” poate că a fost și ea cam exagerată. Oricum
ar fi, există trei excepții pe lumea asta. Ele sunt:

Mama.

Tata.

Sora mea geamănă, Fleur.

Dacă sunteți atenți, veți
observa că *nu* l-am trecut pe
François, șoricarul, pe această
listă.

2 | François, șoricarul cel rău

Un băiat și câinele lui alcătuiesc probabil cel mai clasic cuplu din lume.

Ca untul de arahide și gemul.

Ca piciorul stâng și piciorul drept.

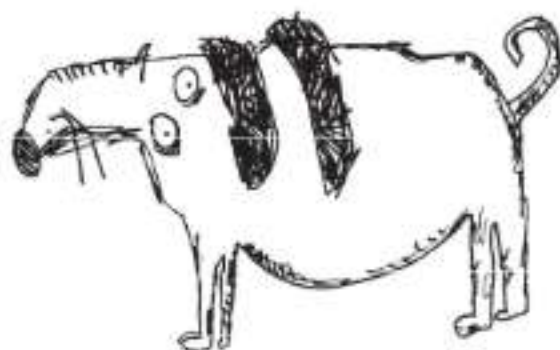
Ca sarea și piperul.

Și totuși.

Relația mea cu François aduce mai degrabă cu untul de arahide întins pe un sandwich cu pui. Cu un picior stâng prins într-o capcană pentru urși. Cu sarea presărată pe locul unde tocmai te-ai tăiat cu hârtia. Ați prins ideea.

De dragul adevărului trebuie spus că nu e cu totul și cu totul vina lui François; sorții i-au fost destul de potrivnici. În primul rând, nu cred că persoana care se ocupă de crearea câinilor a fost prea atentă când i-a lipit lui François picioarele boante de trupul lui ca o banană. Probabil că oricare dintre noi ar avea un caracter urât dacă, de câte ori ne-am duce la plimbare, am mătura cu burtica pe jos.

În ziua în care l-am adus acasă, când era doar un pui, François a amușinat-o pe sora mea și a rânjit. Apoi m-a amușinat și pe mine și a început să latre – și așa a ținut-o opt ani de zile, cât m-am aflat în raza răutăciosului său nas.

3 | Păpușile lui Papier

E adevărat că Papier înseamnă „hârtie” în limba franceză. Cu toate acestea, familia mea nu se ocupă cu fabricarea și vânzarea de hârtie. Nu. Familia mea lucrează în domeniul imaginației.

— Chiar există așa mulți oameni care au nevoie de păpuși? l-a întrebat Fleur pe tata.

Ca să fiu sincer, și eu mă întrebasesem deseori același lucru în legătură cu magazinul de păpuși al părinților noștri.

— Fată dragă, i-a răspuns tata, cred că o întrebare mai potrivită ar fi „cine *n-are* nevoie de o păpușă?”

— Florarii, a zis Fleur. Muzicienii. Bucătarii. Prezantorii de știri...

— Hei, salut, a spus atunci tata, eu sunt florar. Se spune că, dacă le vorbești, plantele cresc mai ușor, iar acum eu și păpușa mea stăm de vorbă și florile noastre se înalță într-o veselie.

Pe urmă s-a răsucit pe călcâie.

— Ia te uită, eu, pianistul, cu o păpușă pe fiecare mână, am acum patru mâini în loc de două. Sunt bucătar, dar în loc de mănușă de bucătărie, am o păpușă cu care mă prefac că scot tava fierbinte din cuptor. Hei, uite, sunt un prezentator TV care altădată prezenta știrile singur, dar acum am o păpușă care face comentarii ghiduse.

— Bine, s-a înduplecat Fleur. Oamenii singuratici care n-au cu cine să stea de vorbă au nevoie de păpuși. Noroc că Jacques și cu mine ne avem unul pe altul și acum o să ieșim pe-afară, la joacă.

Am zâmbit, i-am făcut tatei cu mâna și am urmat-o pe Fleur afară. Clopoțelul a sunat în timp ce noi ne îndepărtam de privirile reci ale păpușilor și salutăm soarele care ne făcea cu ochiul printre norii amiezii.